

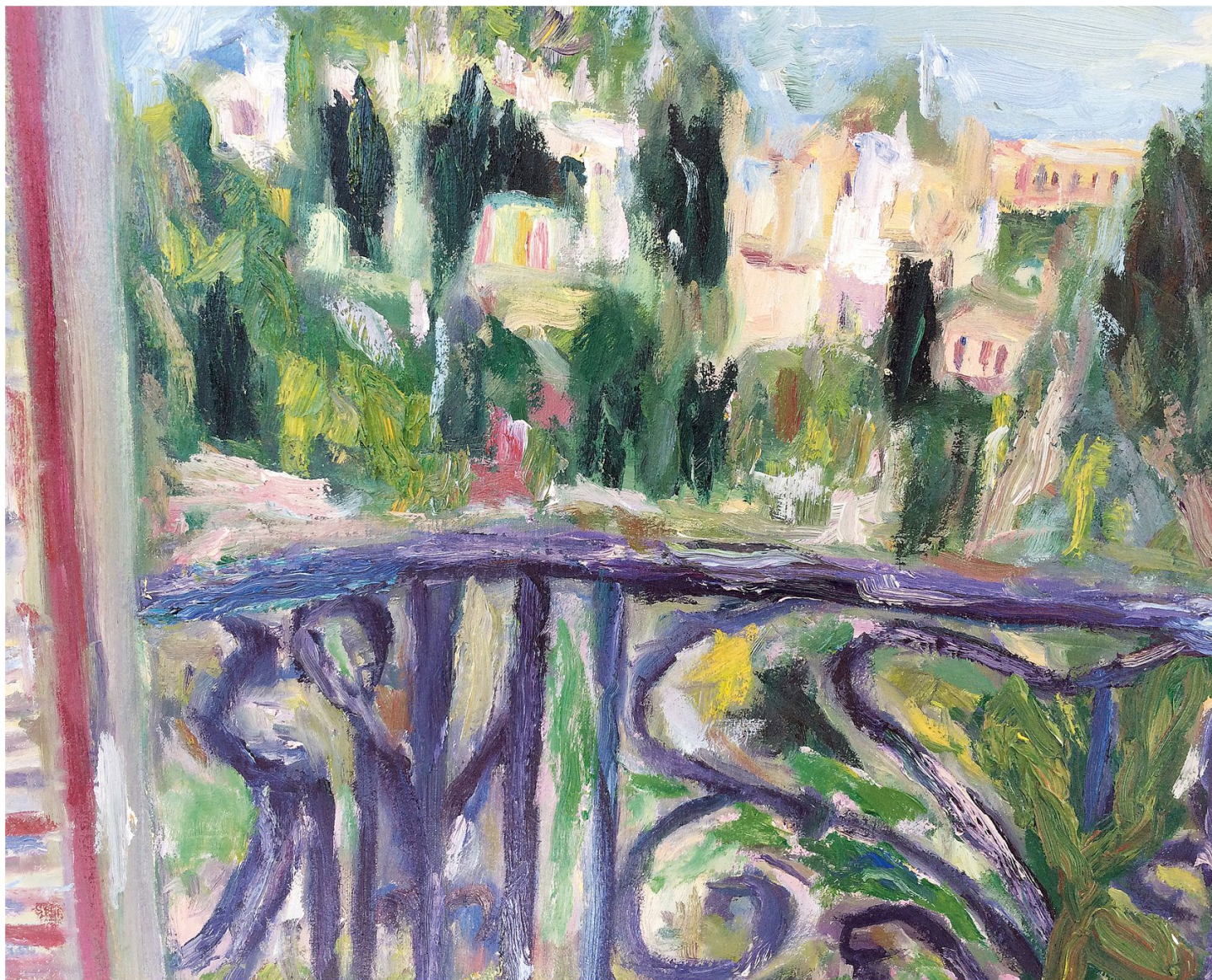
An impressionistic painting of a village scene. The sky is a mix of light blue and white, with visible brushstrokes. In the foreground, a large, dark green cypress tree stands prominently on the right. To the left, there is a building with a bright red facade and a dark arched doorway. The ground is a mix of green and brown, suggesting grass and earth. The overall style is expressive and textured, with a focus on color and light.

Μιχάλης Λαζαρίδης
Mihalis Lazaridis

ΜΙΧΑΛΗΣ ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ
MIHALIS LAZARIDIS

ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΕΧΝΗΣ ΜΥΛΩΝΟΓΙΑΝΝΗ

“Άνοιξη από το μπαλκόνι” Λάδι σε καμβά 70 εκ x 90 εκ 2017
“Spring from the balcony” Oil on canvas 70 cm x 90 cm 2017

Το έγκαιρο και το διαχρονικό. Το προνόμιο της ζωγραφικής σύμφωνα με το Μιχάλη Λαζαρίδη

Το ερώτημα κατά πόσο η ζωγραφική είναι μια πολιτισμική παραγωγή που αντανάκλα, εκπροσωπεί και αφορά στην εποχή μας είναι σχεδόν τόσο παλιό όσο και η ίδια η ζωγραφική. Ο Βιτρούβιος (80 ή 70 π. Χ. – 15 π. Χ.) έγραψε εκτενώς για την κατάπτωση της ζωγραφικής της εποχής του σε σύγκριση με παλαιότερες εποχές, κατά τη διάρκεια των οποίων η ζωγραφική άκμαζε. Ομοίως ο Πλίνιος ο Πρεσβύτερος (23 μ. Χ. – 79 μ. Χ.) μίλησε για τη ζωγραφική ως μια ετοιμοθάνατη τέχνη στο 35ο Βιβλίο της Φυσικής Ιστορίας. (1)

Η θρηνώδια για το θάνατο ή την οικτρή κατάσταση της ζωγραφικής συνεχίστηκε μέχρι τις μέρες μας αλλά η ζωγραφική πάντα και σχεδόν ως εκ θαύματος κατάφερε να ξεφύγει από την ετυμηγορία του θανάτου και να επιβιώσει από τις δυσσιώπες προφητείες. Απόδειξη της επιβίωσης αυτής είναι η πρόσφατη έκθεση του 2014-2015 στο Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης της Νέας Υόρκης με τίτλο: «Για πάντα τώρα. Σύγχρονη ζωγραφική σε ένα άχρονο κόσμο» η οποία εξετάζει τη ζωγραφική μέσω μιας ομάδας δεκαεπτά καλλιτεχνών ως «ένα πολιτιστικό προϊόν του καιρού μας το οποίο παραδόξως δεν αντιπροσωπεύει μέσω του ύφους, του περιεχομένου ή μέσω του μέσου τον καιρό του». (2)

Η ζωγραφική φαίνεται να μην ενδιαφέρεται να είναι νέα ή σύγχρονη πλέον και αντ' αυτού επαναξετάζει ή ανακαλεί παλιές τεχνικές τις οποίες επιστρατεύει σε νέους σκοπούς. Θα ήθελα να υποστηρίξω ότι αυτή είναι και η περίπτωση του Μιχάλη Λαζαρίδη, επιστήμονα και καθηγητή στο Πολυτεχνείο Κρήτης ο οποίος ήρθε σε επαφή με τη ζωγραφική πρώτα ως θεατής και συλλέκτης και στη συνέχεια ως ενεργός ζωγράφος. Ο Λαζαρίδης μαθήτευσε στους Πέτρο Ξενάκη, Δημήτρη Ανδρεαδάκη και Στέλιο Πετρουλάκη οι οποίοι είναι καθιερωμένοι και αναγνωρισμένοι καλλιτέχνες, ο καθένας στο δικό του είδος ζωγραφικής. Εργάζεται κυρίως με λάδι, ακουαρέλα και παστέλ και έχει συγκεντρώσει ορισμένα δείγματα από κάθε μέσο για την πρώτη του ατομική έκθεση.

Ο Λαζαρίδης είναι πρωτίστως ζωγράφος του τοπίου αν και, ενίοτε, ζωγραφίζει φιγούρες οι οποίες όμως διακατέχονται από μια ακινησία και σταθερότητα σα να ήταν μέρη του τοπίου. Ο θεατής αναγνωρίζει εύκολα το ιμπρεσιονιστικό ύφος της δουλειάς του. Ο ζωγράφος καταγράφοντας την εντύπωση, δηλαδή την ουσία του αντικειμένου και όχι λεπτομέρειες, δουλεύει αρκετά γρήγορα για να αποτυπώσει τη φευγαλέα ποιότητα του φωτός και την ατμόσφαιρα του θέματος. Οι πινελιές είναι μικρές και ισχνές αλλά παραμένουν ορατές, η σύνθεση ανοιχτή και το θέμα αντλείται από την καθημερινότητα: τα βουνά, η θέα από ένα μπαλκόνι, ένα κορίτσι το πρωί, κλπ. Οι γραμμές και τα περιγράμματα αντικαθίστανται από ελεύθερες πινελιές που αποδίδουν το συνολικό οπτικό αποτέλεσμα, παραμελώντας τις λεπτομέρειες και την προοπτική. Ορισμένες φορές ο Λαζαρίδης χρησιμοποιεί χοντρή πάστα, impasto, και άλλες φορές λεπτά, διαφανή στρώματα χρώματος που επιτρέπουν να φαίνεται ο καμβάς κάτω από την επιφάνειά τους. Περιστασιακά χρησιμοποιεί ένα συνδυασμό των δύο τεχνικών σε ένα έργο. Η διαδοχική εφαρμογή του χρώματος στον καμβά γίνεται ταυτόχρονα και τα στρώματα του χρώματος τοποθετούνται χωρίς να έχουν ξεραθεί πρώτα, δίνοντας στο έργο την αίσθηση του στιγμιαίου.

Επειδή ο κύριος σκοπός, σύμφωνα με το ζωγράφο, είναι η συγκρότηση και η αποτύπωση του θέματος με ζωγραφικά μέσα, (3) μια πρακτική που εκτός από το ότι τον ενδιαφέρει πολύ, τον ευχαριστεί και τον ενθουσιάζει, τα όρια μεταξύ του θέματος και του φόντου χαλαρώνουν. Είναι σαν ο Λαζαρίδης να αποτυπώνει τα πράγματα με μια φωτογραφική μηχανή στην οποία ωστόσο η αντικειμενική καταγραφή της εικόνας γίνεται μ' έναν πολύ υποκειμενικό τρόπο που η ίδια η φωτογραφία δε θα μπορούσε ποτέ να μιμηθεί, (4) διότι αυτή η καταγραφή γίνεται με πινελιές που εξερευνούν μοναδικές πτυχές του ζωγραφικού μέσου. Η ακαδημαϊκή ζωγραφική απαιτεί την εξαφάνιση των πινελιών με σκοπό τη ρεαλιστική αναπαράσταση του θέματος. Η ιμπρεσιονιστική αντιμετώπιση του Λαζαρίδη εξυψώνει το μέσο στον υψηλότερο βαθμό και του προσφέρει την αυτονομία του. Οι πινελιές είναι ορατές και αποκτούν πρωταγωνιστικό ρόλο σε πολλά από τα έργα του, όπως στο Μπαλκόνι Ι, λάδι σε χαρτί 40x30 εκ., 2017 ή στο τοπίο στο Ακρωτήρι, 40x60 εκ., 2017.

Καθώς η πινελιά καταλαμβάνει ηγετικό ρόλο, οι εικόνες του Λαζαρίδη πλησιάζουν την αφηρημένη τέχνη και αναδεικνύουν την τεχνική πλαστικότητα της ζωγραφικής. Οι εικόνες αυτές απαιτούν επομένως ένα άλλο είδος αξιολόγησης από τις συνηθισμένες επικρίσεις που απευθύνονται στους ιμπρεσιονιστές, δηλαδή ότι η δουλειά τους είναι ημιτελής και δεν είναι τονικά ακριβής. Η έλλειψη της διαβάθμισης των τόνων για τη διάκριση του προσκήνιου από το φόντο που παρατηρεί κανείς στον Λαζαρίδη, για παράδειγμα στο έργο Πρωινό στην Αθήνα, λάδι σε χαρτί, 50 x 70 εκ., 2017 δεν απασχολεί το ζωγράφο που όπως ο Paul Cezanne «θέλει να ζωγραφίσει την ύλη τη στιγμή που προσλαμβάνει μια μορφή· θέλει να ζωγραφίσει την τάξη η οποία γεννιέται μέσα από μια αυθόρμητη οργάνωση». (5)

Ο Λαζαρίδης επικαλείται τους Henri Matisse, Pierre Bonnard, Παναγιώτη Τέτση και άλλους ζωγράφους που θαυμάζει και από τους οποίους εμπνέεται. Ο τρόπος που δουλεύει την ελαιογραφία, σχεδόν όπως την ακουαρέλα, δηλαδή με αρκετά αραιωμένο χρώμα για να δημιουργήσει πινελιές διαφορετικής πυκνότητας σε διάφορα μέρη του έργου, είναι σε συμφωνία με τη μεθοδολογία του Cezanne. Η σταθερή και συνεπής συμπόρευση του Λαζαρίδη με τον ιμπρεσιονισμό μοιάζει μ' αυτή του Camille Pissaro. Η ιδιοποίηση από πλευράς του, στο πρώτο τέταρτο του εικοστού πρώτου αιώνα, ενός κομβικού για τη ζωγραφική επεισοδίου, αυτό του ιμπρεσιονισμού είναι συναφής με την ανάγκη να επανεκτιμηθεί το ζωγραφικό μέσο για το οποίο η πλέον διαδεδομένη αίσθηση είναι ότι όλα πλέον έχουν δοκιμαστεί, όλοι οι πειραματισμοί έχουν εξαντληθεί και η τάση είναι τώρα να γυρίσουμε πίσω στο σημείο από το οποίο όλα ξεκίνησαν. Αναμφίβολα, ένα τέτοιο σημείο εκκίνησης είναι ο ιμπρεσιονισμός με έμφαση στην έγκαιρη απεικόνιση, εδώ και τώρα η οποία απαιτεί τη μέγιστη εγρήγορση από την πλευρά του ζωγράφου.

Η εποχή μας χαρακτηρίζεται από μια οξεία συνείδηση της ιστορίας μια και λόγω των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τόσο των συμβατικών όσο και των ηλεκτρονικών, δεν υπήρξε ποτέ άλλοτε τόσο εκτενής και συστηματική αρχειοθέτηση του παρελθόντος. Το αρχειακό υλικό εύκολα επιτρέπει στους ανθρώπους να έχουν ελεύθερη και ακριβή πρόσβαση σε ολόκληρη την πορεία της ανθρώπινης ιστορίας. Η μελέτη της ιστορίας μας επιτρέπει να την επαναλάβουμε, όχι με σκοπό να ζήσουμε σ' ένα τελείως διαφορετικό κόσμο αλλά με σκοπό να γυρίσουμε πίσω και να διορθώσουμε ό,τι πήγε στραβά ή σε ό,τι φαίνεται να έγινε λάθος. Αυτό δεν είναι ενδημικό μόνο για τη ζωγραφική αλλά ισχύει και σε άλλους τομείς της ανθρώπινης δραστηριότητας καθώς ο τεχνολογικός προσανατολισμός του μέλλοντος απαιτεί την καλύτερη δυνατή εκμετάλλευση του παρελθόντος. Ένας τέτοιος προσανατολισμός απαιτεί ατέρμονες προσπάθειες. Το προνόμιο της ζωγραφικής του Λαζαρίδη είναι ακριβώς αυτή η ενδιαφέρουσα και τελεολογική, προσεκτική και σχολαστική μελέτη του ιμπρεσιονισμού με σκοπό την ανακάλυψη του τι τελικά είναι η ζωγραφική.

Δρ. Κωνσταντίνος Β. Πρώμος, Διδάσκων στο Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο και στη Σχολή Καλών και Εφαρμοσμένων Τεχνών του Τεχνολογικού Πανεπιστημίου Κύπρου και ανεξάρτητος κριτικός τέχνης και επιμελητής εκθέσεων

1 *A Dictionary of Greek and Roman Antiquities*, ed. W. Smith, London, General Books LLC, 2013, σελ. 697.

2 Η φράση ανήκει στον William Gibson και αναφέρεται από τη Laura Hoptman, "Atemporal" in *The Forever Now. Contemporary Painting in an Atemporal World*, exh. cat., New York, The Museum of Modern Art, 14/12/2014-4/4/2015, σελ. 14

3 Συνέντευξη με τον ζωγράφο από τον γράφοντα, 16/11/2018.

4 Αναφερόμαστε στη Susan Sontag, *On Photography*, London, Penguin, 1977 γιατί αυτή ήταν από τις πρώτες που έδεσε το πρόβλημα της καλλιτεχνικής παρέμβασης, δηλαδή της υποκειμενικότητας σε σχέση με τη φωτογραφία. Είναι πολύ δύσκολο για τους φωτογράφους να παρεμβαίνουν καλλιτεχνικά λόγω της αδέκαστης αντικειμενικότητας του έργου τους από την οποία δε μπορούν να αποδράσουν χωρίς να τη δυσιάσουν. Οι ιμπρεσιονιστές κατόρθωσαν να έχουν μια εξαιρετικά υποκειμενική ακριβή καταγραφή της πραγματικότητας μέσω της ζωγραφικής.

5 Maurice Merleau-Ponty, *Η αμφιβολία του Σεζάν. Το μάτι και το πνεύμα*, μτφ. Αλέκα Μουρίκη, Αθήνα, Νεφέλη, 1991, σελ. 35.

“Τοπίο στο Ακρωτήρι” Λάδι σε καμβά 95 εκ x 110 εκ 2017
“Landscape at Akrotiri” Oil on canvas 95 cm x 110 cm 2017

“Πλάκα” Λάδι σε χαρτί 100 εκ 70 εκ 2018
“Plaka” Oil on paper 100 cm x 70 cm 2018

Timely and timeless. The prerogative of painting according to Mihalis Lazaridis

The question whether painting is a cultural production that reflects, represents and pertains to our time is almost as ancient as painting itself. Vitruvius (80 or 70 BC-15 BC) wrote extensively on the fallen state of painting of his time when compared with earlier times, during which painting flourished and excelled. Likewise, Pliny the Elder (23 AD-79 AD) spoke of painting as a dying art in his 35th Book of Natural History. (1)

Lamentation over the death or deplorable state of painting has continued up to our days but painting has always almost miraculously managed to escape the verdict of its demise and survive the ominous prophesies. Proof of this survival is given by the recent show mounted at the Museum of Modern Art of New York under the title: The Forever Now. Contemporary Painting in an Atemporal World which investigated painting via a group of seventeen artists, as “a cultural product of our moment which paradoxically does not represent through style, content or through medium the time from which it comes.” (2)

Painting seems not to be interested in being novel or contemporaneous any longer and instead redeploys or recycles styles for new purposes. I want to argue that this is also the case of Mihalis Lazaridis, scientist and professor at the Technical University of Crete who came to painting first as a viewer and collector and subsequently as an active practitioner. Lazaridis studied with Petros Xenakis, Dimitris Andreadakis and Stelios Petroulakis who are all well established and recognized artists in their own genre of painting. He mainly works with oil, water color and pastel and he has amassed a few samples from each medium for his first one person show. Nevertheless, he is primarily a landscape painter although, now and then, he paints a figure which is however permeated by a stillness and solidity as if it formed part of a landscape. The viewer does not fail to apprehend the impressionist style of his work, capturing the impression, i.e. the essence of his subject matter and not the details and working rather fast in order to record the fleeting quality of light and atmosphere of the subject. The brush strokes are small and thin and yet visible, the composition is open and the subject matter is quotidian life: a view of some mountains, the view from a balcony, a girl in the morning and the like in which perspective is flattened. Lines and contours are substituted by free brushstrokes attributing the overall visual effect to the detriment of detail and perspective. At times, Lazaridis employs heavy impasto and at other times thin, transparent layers of paint allowing the surface of the canvas to be visible underneath them. Occasionally he has a combination of both practices in a single painting. The successive application of paint on the canvas is simultaneous and the layers are superimposed without being dried first, giving thus the picture a feeling of instantaneity.

As the leading concern, according to the painter, is setting up and recording a depiction through painterly means, (3) a task that interests him a lot and gives him excitement and pleasure, the boundary between the subject and the background is relaxed. It is all as if it was shot by a photographic camera and yet the objective conception of the image is mounted in a very subjective manner that photography could never have imitated (4) and that manner is the painterly brush strokes that explore unique aspects of the medium. Academic painting requested that brushstrokes vanish in favor of realistic representation of the subject; the painting medium had to be invisible. Lazaridis impressionist stance elevates the medium to the highest degree and offers it its autonomy. The brushstroke is visible and often becomes the main protagonist as in many of his works, like the Balcony I, oil on paper, 40X30 cm, 2017 or the Landscape in Akrotiri, oil on paper, 40X60 cm, 2017.

As the brushstroke acquires the leading role, Lazaridis's pictures come close to abstract art and evoke painting's artificiality. They obviously require another kind of appraisal than the usual criticisms addressed to the impressionists, namely that the work is unfinished and that it is not graded, tonally speaking. What interests Lazaridis and interested the impressionists as well, is capturing the moment, the set up of the scene. Likewise, the lack of tonal gradation to distinguish the foreground from the background, all too obvious in the Morning in Athens, oil on paper, 50X70 cm, 2017 is not a concern to a painter who, like Paul Cezanne, strives “to depict matter as it takes on form, the birth of order through spontaneous organization.” (5)

Lazaridis evokes Henri Matisse, Pierre Bonnard, Panayotes Tetsis and other painters he admires and is inspired by. The way he processes oil painting a bit like water color, i.e. diluted enough to make patches of different density here and there is concordant with Cezanne's manner. His steady and consistent alliance with impressionism resembles that of Camille Pissarro. The point of this repetition well into the first quarter of the twenty first century is relevant to the need to reevaluate a medium for which the pervasive feeling is that everything has been tried, all experimentation has been tested and the impulse is now to go back to where things started. Undoubtedly one of these starting points is impressionism with its emphasis on timely depiction, here and now, requiring the utmost alertness from the part of the painter. At the same time, our era is characterized by an accrued sense of history as due to the contemporary means of communication, both conventional and electronic, there has never been a more systematic archival of the past. Such archival easily allows people to have free and exact access to the entire course of human history. The study of history enables us to repeat it, not in order to live in a different altogether world but in order to go back and correct what went wrong or seems to be misguided today. This is not endemic to painting alone but to many other domains of human action as the technological orientation to the future requires the best possible exploitation of the past. Such timely orientation requires timeless resources. Lazaridis's prerogative of painting is precisely this interested and teleological careful and meticulous exploitation of impressionism in order to discover what does painting finally amount to.

Dr Constantinos V. Proimos, Adjunct Lecturer at the Hellenic Open University and at the School of Fine and Applied Arts of Cyprus University of Technology and independent art critic and curator

1 A Dictionary of Greek and Roman Antiquities, ed. W. Smith, London, General Books LLC, 2013, p. 697.

2 These words by William Gibson are reported by Laura Hoptman, "Atemporal" in The Forever Now. Contemporary Painting in an Atemporal World, exh. cat., New York, The Museum of Modern Art, 14/12/2014-4/4/2015, p. 14.

3 Interview with the painter by the present writer, 16/11/2018.

4 We evoke Susan Sontag, On Photography, London, Penguin, 1977 because she first laid out the problem of artistic intervention, i.e. subjectivity with reference to photography. It is very hard for photographers to artistically intervene due to the ruthless objectivity of their work from which they cannot escape without sacrificing it. Impressionists managed to have a highly subjective accurate record of reality via painting.

5 Maurice Merleau-Ponty, "Cezanne's Doubt" in Sense and Non-Sense, transl. Hubert L. Dreyfus and Patricia Allen Dreyfus, Chicago, Northwestern University Press, 1964, p. 13.

“Χανιά” Λάδι σε χαρτί 50 εκ x 70 εκ 2017
“Chania” Oil on paper 50 cm x 70 cm 2017

“Θάλασσα” Λάδι σε καμβά 40 εκ x 60 εκ 2017
“Sea” Oil on canvas 40 cm x 60 cm 2017

“Δέντρα” Ακουρέλα 20 εκ x 30 εκ 2017
“Trees” Watercolor 20 cm x 30 cm 2017

“Ζαγόρι” Ακουαρέλα 21 εκ x 29,7 εκ 2017
“Zagori” Watercolor 21 cm x 29.7 cm 2017

“Νότια Κρήτη” Ακουαρέλα 21 εκ x 29,7 εκ 2017
“South Crete” Watercolor 21 cm x 29.7 cm 2017

Ο σκοπός αυτού του σημειώματος δεν είναι να γράψω κρίσεις για το ζωγραφικό έργο του Μιχάλη Λαζαρίδη, ενός από τους πιο εκλεκτούς συναδέλφους στο Πολυτεχνείο Κρήτης, μα και ενός άξιου ομότεχνου πλέον. Δεν είμαι εγώ ο κατάλληλος για κάτι τέτοιο, άλλοι θα το κάνουν αυτό, θέλω όμως να χαιρετίσω αυτήν την πρώτη ατομική παρουσία του, ως ζωγράφου.

Τον Λαζαρίδη τον γνώρισα πριν από μερικά χρόνια, όταν ήρθε κάποια στιγμή στο Εργαστήριο των Εικαστικών και μου ζήτησε να παρακολουθήσει τα μαθήματα που διδάσκω. Όπως ήταν φυσικό του είπα ότι μπορεί να έρχεται όποτε θέλει. Ο Μιχάλης από εκείνη την μέρα κάνει τα πάντα για να βρίσκει χρόνο και να έρχεται στο ατελιέ, τόσο για να ζωγραφίζει, όσο και για να συζητήσουμε, κουβέντες ατέλειωτες για πίνακες και ζωγράφους, παλιούς και σύγχρονους.

Από πολύ νωρίς με εντυπωσίασε η ισχυρή του επιθυμία να μαθητεύσει τόσο στο εργαστήριο όσο και στα μεγάλα μουσεία της τέχνης, για τα οποία πρέπει να αναφέρω ότι, λόγω των ακαδημαϊκών υποχρεώσεων και συνεργασιών που έχει αναπτύξει με πανεπιστήμια και ερευνητικά κέντρα σε όλο τον κόσμο, βρίσκει την ευκαιρία και τα επισκέπτεται πολύ συχνά. Έτσι η μέθοδος της δουλειά που έχει συγκροτήσει όλα αυτά τα χρόνια έχει δύο άξονες: από την μία, την προσέγγιση της φύσης μέσα από την παρατήρηση, και από την άλλη, τη μελέτη των έργων ζωγραφικής στα μουσεία. Ο χαρακτήρας αυτός της μαθητείας του στην ζωγραφική είναι που του επιτρέπει να διεισδύει σε αυτό που συνιστά την ποιότητά της.

Ο Λαζαρίδης αγαπά τους πίνακες της ζωγραφικής χαίρεται να τους κοιτάζει, να τους μελετά και να συζητά για αυτούς, μα πιο πολύ χαίρεται να ζωγραφίζει ο ίδιος. Έχει επιλέξει να ζωγραφίζει οικία θέματα και να ασκεί συνεχώς το βλέμμα του μέσα από την παρατήρηση του ορατού. Στον οικείο χρόνο της πραγματικότητας μπόρεσε να αναζητήσει και να βρει τα μέσα της έκφρασης του. Να διαμορφώσει την τεχνοτροπία του που αποτελεί τη βάση, μα και το όριο της δημιουργίας του.

Μπόρεσα να κατανοήσω τον τρόπο που ο Λαζαρίδης βλέπει και απεικονίζει τον κόσμο μέσα από τα σημάδια που το χρώμα άφησε στους μουσαμάδες και στα χαρτόνια του καθώς δούλευε στο εργαστήριο. Μέσα από τον τρόπο αυτό κατόρθωσε να τα ανασυνθέσει και να τα παρουσιάσει. Κατάλαβα μέσα από αυτή τη διαδικασία πως το ουσιαστικότερο γνώρισμα της δουλειάς του είναι ότι λειτουργεί μέσα από την διαίσθηση και τον αυθορμητισμό. Και αυτό είναι κάτι το οποίο θεωρώ μεγάλη αρετή για κάθε καλλιτέχνη.

Δημήτρης Ανδρεαδάκης

Ζωγράφος

Αναπληρωτής Καθηγητής στη Σχολή Αρχιτεκτόνων Μηχανικών του Πολυτεχνείου Κρήτης.

“Νότια Κρήτη” Λάδι σε καμβά 95 εκ x 120 εκ 2017
“South Crete” Oil on canvas 95 cm x 120 cm 2017

“Κήπος” Ακουαρέλα 21 εκ x 29,7 εκ 2017
“Garden” Watercolor 21 cm x 29.7 cm 2017

“Παλαιόχωρα” Ακουαρέλα 21 εκ x 29,7 εκ 2017
“Paleochora” Watercolor 21 cm x 29.7 cm 2017

The purpose of this note is not to write a judgment about the painting work of Mihalis Lazaridis, one of the most distinguished colleagues at the Technical University of Crete and also now a worthy painter. I'm not the right person for this, others will have this task, but I want to welcome his first solo exhibition as a painter.

I first met him few years ago when he came to the Visual Arts Laboratory and asked me to attend my lessons. As was natural, I told him to come whenever he wants. Mihalis from that day does everything to find time and to come to the atelier, both to paint and to talk; conversations that are endless for paintings and painters, old and modern.

From the beginning, I was impressed by his strong desire to study both in the workshop and during visits in major art museums. These visits which are quite regular were made during his academic collaborations he has developed with universities and research centers all over the world. Therefore, the method of work that has been established over the years has two axes: on the one hand, the study of nature through observation, and on the other hand, the study of paintings in museums. This character of his apprenticeship in painting is what allows him to penetrate in what constitutes the quality of painting.

Lazaridis loves painting and enjoys looking at it for studying purposes and he discuss about it. However, he is happier to paint himself. He has chosen to paint home-themed subjects and to constantly study through the sight of the visible. In the familiar time of reality, he was able to find his means of expression. To shape his style, which is the basis, but also the limit of his creation.

I was able to understand how Lazaridis sees and portrays the world through the signs that the paint left on the canvas and cardboard while he was working in the laboratory. Through the way he found, managed to reconstruct and present them. I understood through this process that the most essential feature of his work is that he works through intuition and spontaneity.

And this is something I consider to be a great virtue for every artist.

Dimitris Andreadakis

Painter

Associate Professor, School of Architectural Engineering, Technical University of Crete

“Δειλινό” Ακουαρέλα 29,7 εκ x 21 εκ 2017
“Evening” Watercolor 29.7 x 21 cm 2017

“Πόρος” Λάδι σε καμβά 80 εκ x 100 εκ 2017
“Poros” Oil on canvas 80 cm x 100 cm 2017

“Κύματα” Ακουαρέλα 10 εκ x 15 εκ 2017
“Waves” Watercolor 10 cm x 15 cm 2017

“Βουνό II” Ακουαρέλα 10 εκ. x 15 εκ. 2017
“Mountain II” Watercolor 10 cm x 15 cm 2017

“Τοπίο στο Ακρωτήριο” Λάδι σε χαρτί 40 εκ x 60 εκ 2017
“Landscape at Akrotiri” Oil on paper 40 cm x 60 cm 2017

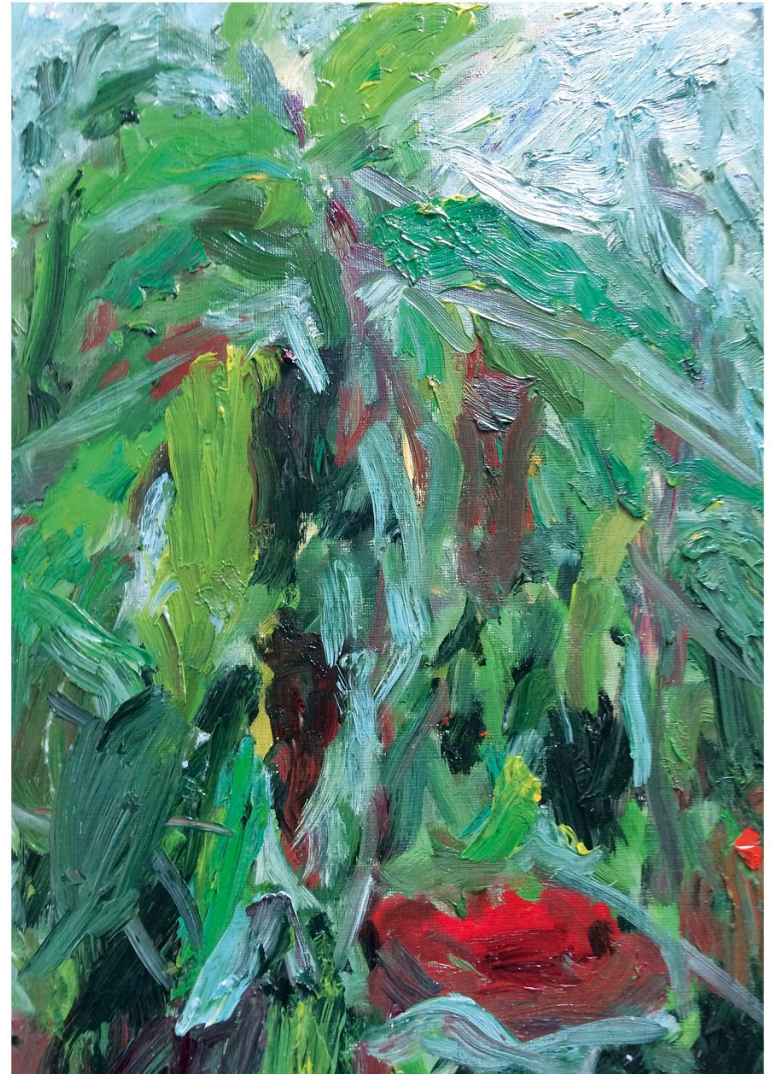
“Γαλλική Σχολή, Χανιά” Λάδι σε καμβά 45 εκ x 50 εκ 2017
“French School, Chania” Oil on canvas 45 cm x 50 cm 2017

“Χονολουλού, Χανιά” Λάδι σε χαρτί 70 εκ x 100 εκ 2017
“Honoloulou, Chania” Oil on paper 70 cm x 100 cm 2017

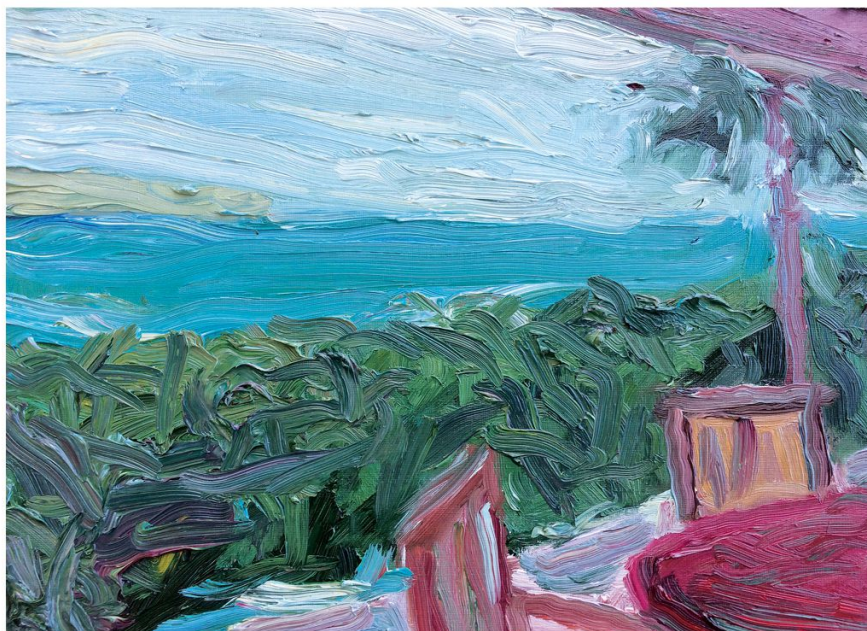
“Μπαλκόνι Ι” Λάδι σε χαρτί 40 εκ x 30 εκ. 2017
“Balcony I” Oil on paper 40 cm x 30 cm 2017

“Μπαλκόνι ΙΙ” Λάδι σε χαρτί 40 εκ x 30 εκ. 2017
“Balcony II” Oil on paper 40 cm x 30 cm 2017

“Τοπίο” Λάδι σε χαρτί 70 εκ x 50 εκ. 2017
“Landscape” Oil on paper 70 cm x 50 cm 2017

“Πρωινό καφέ” Λάδι σε χαρτί 30 εκ x 40 εκ 2017
“Morning coffee” Oil on paper 30 cm x 40 cm 2017

“Θαλασσινό τοπίο” Λάδι σε χαρτί 30 εκ x 40 εκ 2016
“Sea view” Oil on paper 30 cm x 40 cm 2016

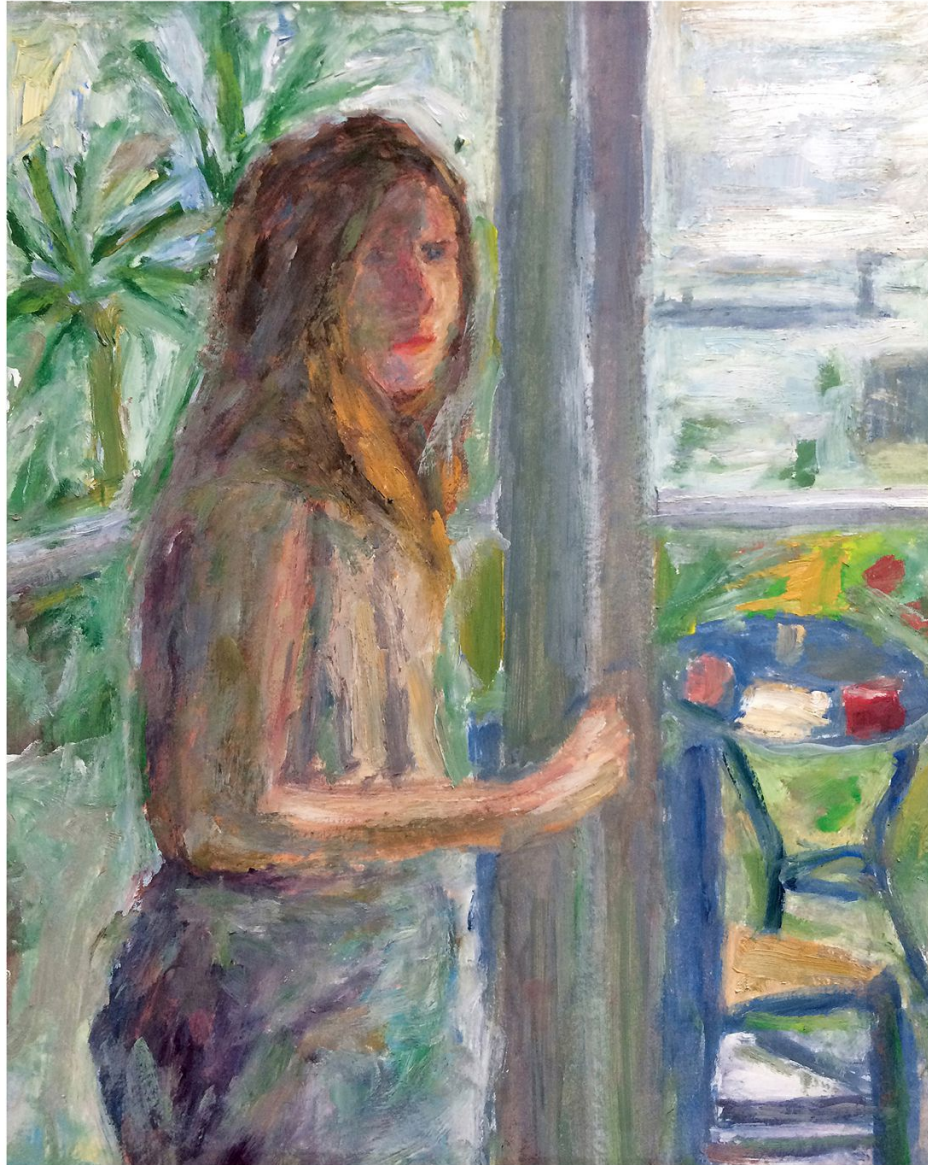

“Θέα από το μπαλκόνι” Παστέλ σε χαρτί 20 εκ x 30 εκ 2017
“View from balcony” Pastel on paper 20 cm x 30 cm 2017

“Τοπίο στο Ζαγόρι” Λάδι σε χαρτί 50 εκ x 70 εκ 2017

“Scenery at Zagori” Oil on paper 50 cm x 70 cm 2017

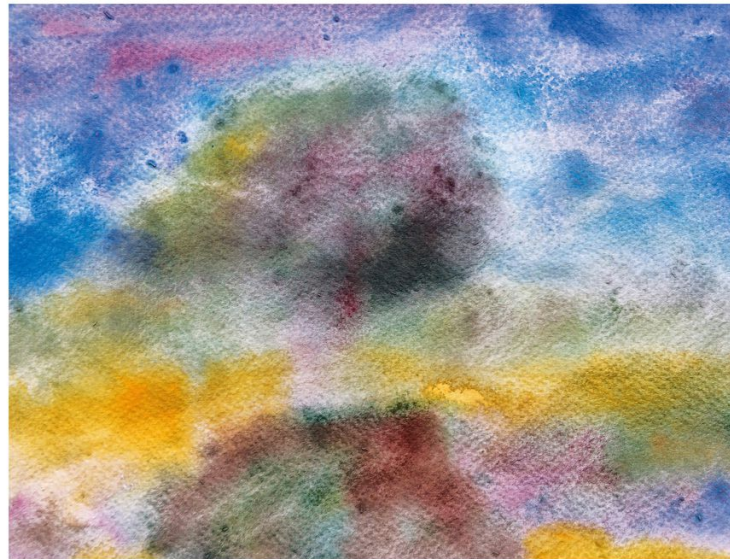
“Πρωί” Λάδα σε χαρτί 40 εκ x 30 εκ 2016
“Morning” Oil on paper 40 cm x 30 cm 2016

“Ταμπακαριά” Λάδι σε χαρτί 70 εκ x 50 εκ 2017
“Ταμπακαρία” Oil on paper-70 cm x 50 cm-2017

“Λιόδεντρα” Λάδι σε χαρτί 30 εκ x 40 εκ 2017
“Olive trees” Oil on paper 30 cm x 40 cm 2017

“Δέντρο” Ακουαρέλα 20 εκ x 30 εκ 2017
“Tree” Watercolor 20 cm x 30 cm 2017

“Διαδρομή στο βουνό” Λάδι σε χαρτί 30 εκ x 40 εκ 2017
“Trip on the mountain” Oil on paper 30 cm x 40 cm 2017

“Πρωί” Παστέλ σε χαρτί 20 εκ x 30 εκ 2017
“Morning” Pastel on paper 20 cm x 30 cm 2017

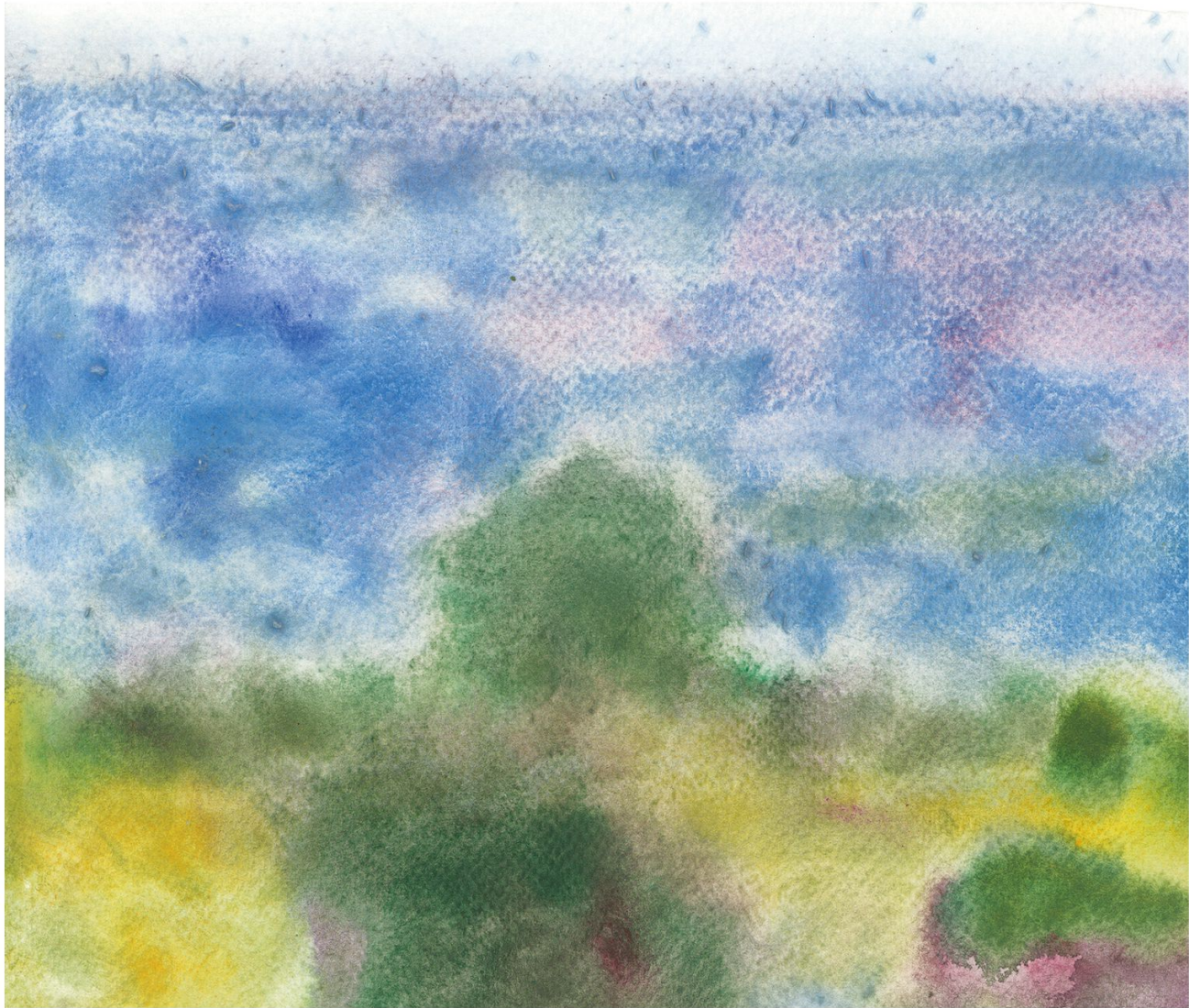
“Βουνό II” Ακουαρέλα 20 εκ x 30 εκ 2017
“Mountain II” Watercolor 20 cm x 30 cm 2017

“Μπαλκόνι” Λάδι σε καμβά 60 εκ x 40 εκ 2018
“Balcony” Oil on canvas 60 cm x 40 cm 2018

“Μεσημέρι” Παστέλ σε χαρτί 30 εκ x 20 εκ 2017
“Noon” Pastel on paper 20 cm x 30 cm 2017

“Δέντρα” Ακουαρέλα 20 εκ x 30 εκ 2017
“Trees” Watercolor 20 cm x 30 cm 2017

“Ακρωτήρι Ι” Λάδι σε καμβά 15 εκ x 20 εκ 2018
“Akrotiri I” Oil on canvas 15 cm x 20 cm 2018

“Ακρωτήριο ΙΙ” Λάδι σε καμβά 15 εκ x 20 εκ 2018
“Akrotiri II” Oil on canvas 15 cm x 20 cm 2018

“Ακρωτήριο ΙΙΙ” Λάδι σε καμβά 15 εκ x 20 εκ 2018
“Akrotiri III” Oil on canvas 15 cm x 20 cm 2018

“Γράμμα” Λάδι σε καμβά 60 εκ x 40 εκ 2018

“Letter” Oil on canvas 60 cm x 40 cm 2018

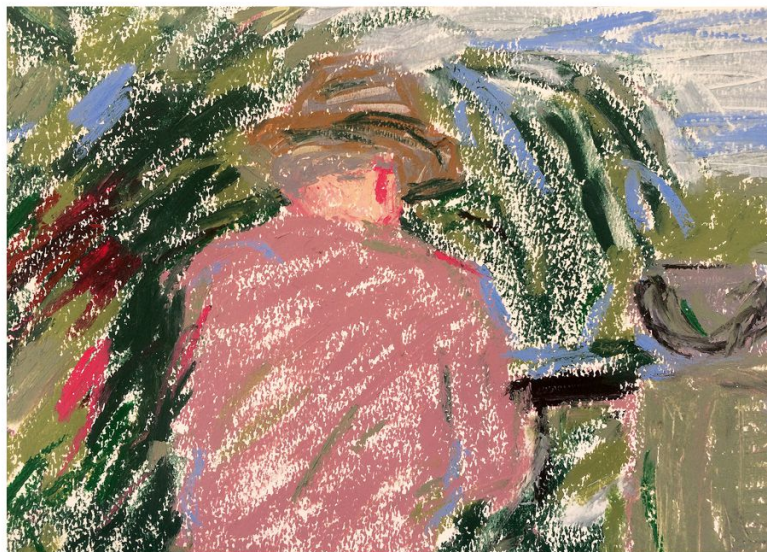

“Χειμώνας” Λάδι σε χαρτί 30 εκ x 40 εκ 2017
“Winter” Oil on paper 30 cm x 40 cm 2017

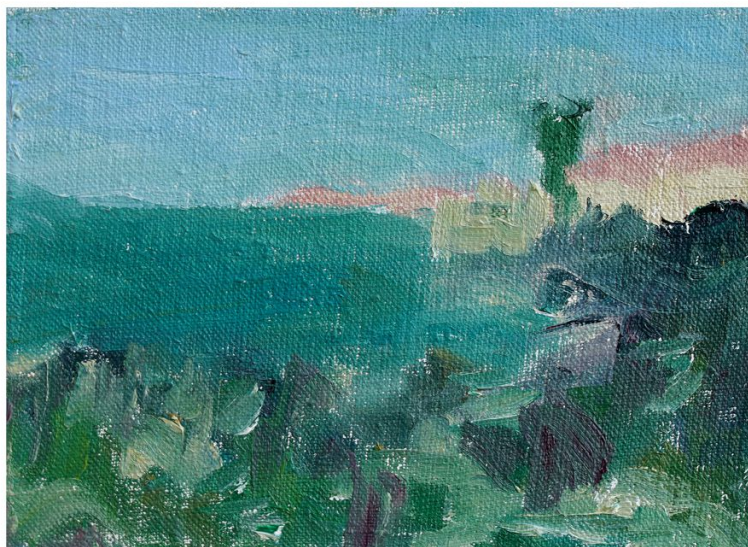
“Λαϊκή αγορά” Λάδι σε χαρτί 70 εκ x 50 εκ 2017
“Street Market” Oil on paper 70 cm x 50 cm 2017

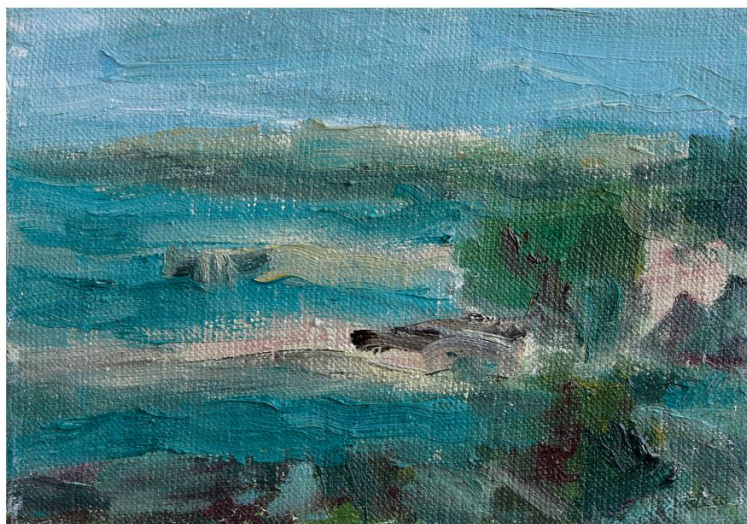
“Στον κήπο” Λαδοπαστέλ σε χαρτί 30 εκ x 40 εκ 2018
“At the garden” Oil on paper 30 cm x 40 cm 2018

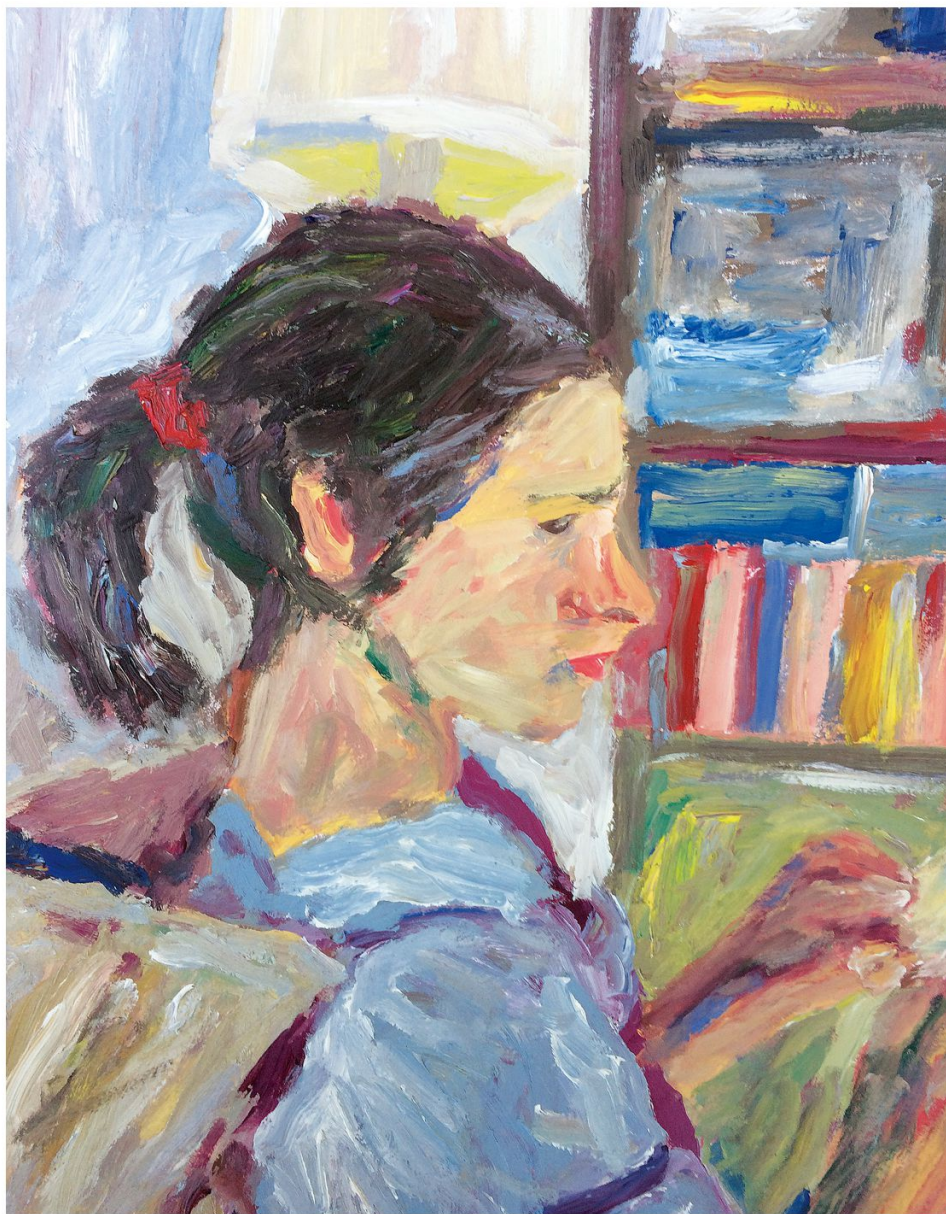
“Μνήμη” Λάδι σε χαρτί 30 εκ x 40 εκ 2017
“Memory” Oil on paper 30 cm x 40 cm 2017

“Χαλέπα Ι» Λάδι σε καμβά 10 εκ x 20 εκ. 2018
“Chalera I” Oil on board 10 cm x 20 cm 2018

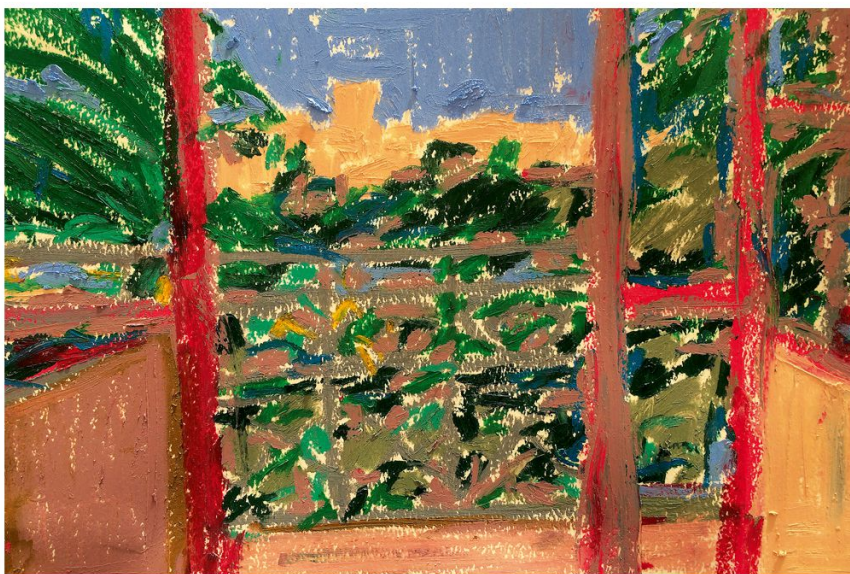
“Χαλέπα ΙΙ» Λάδι σε καμβά 10 εκ x 20 εκ. 2018
“Chalera II” Oil on board 10 cm x 20 cm 2018

“Διαβάζοντας” Λάδι σε χαρτί 30 εκ x 20 εκ 2017
“Reading” Oil on paper 30 cm x 20 cm 2017

“Κήπος” Πένα σε χαρτί 20 εκ x 30 εκ 2017
“Garden” Pen on paper 20 cm x 30 cm 2017

“Ανοιξη” Λαδοπαστέλ σε χαρτί 20 εκ x 30 εκ 2018
“Spring” Oil pastel on paper 20 cm x 30 cm 2018

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

Ο Μιχάλης Λαζαρίδης γεννήθηκε το 1967 στη Δράμα. Σπούδασε φυσική στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης (1984-1988) και απέκτησε Δίπλωμα Ειδίκευσης στην ατμοσφαιρική φυσική (Licenciate) (1991) και διδακτορικό (1993) από το πανεπιστήμιο του Ελσίνκι, Φινλανδία, Τμήμα Φυσικών Επιστημών. Έχει εργαστεί στα Πανεπιστήμια Rutgers και Harvard στις Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής, στο Πανεπιστήμιο και Πολυτεχνείο του Ελσίνκι στη Φινλανδία, στο Νορβηγικό Ινστιτούτο Αέριας Ρύπανσης στη Νορβηγία και στο Ινστιτούτο Κοινών Ερευνών στο Ίσπρα της Ιταλίας. Υπήρξε υπότροφος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, του Υπουργείου Παιδείας της Ελλάδος, Φινλανδίας και Νορβηγίας καθώς και της Ρωσικής Ακαδημίας Επιστημών.

Είναι καθηγητής στο Πολυτεχνείο Κρήτης από το 2001 και κοσμήτορας της Σχολής Μηχανικών Περιβάλλοντος (2017-2020).

Πήρε τα πρώτα μαθήματα ζωγραφικής από τον Πέτρο Ξενάκη στα Χανιά. Στη συνέχεια μαθήτευσε κοντά στον Δημήτρη Ανδρεαδάκη και τον Στέλιο Πετρουλάκη στο εργαστήριο Εικαστικών Τεχνών της Αρχιτεκτονικής Σχολής του Πολυτεχνείου Κρήτης (2012-2018). Η έκθεση του στην αίθουσα τέχνης Μυλωνογιάννη είναι η πρώτη του ατομική έκθεση.

BIOGRAPHICAL NOTES

Mihalis Lazaridis was born in Drama in 1967. He studied Physics (BSc) in Aristotle University of Thessaloniki (1984-1988) and he received his Master (1991) and PhD (1993) in atmospheric science from the University of Helsinki, Finland, Faculty of Science. He worked previously at the Universities of Rutgers and Harvard in USA, at the University and Technical University of Helsinki in Finland, at the Norwegian Institute of Air Research in Norway and at the Joint Research Centre of the European Union at Ispra, Italy. He was research fellow of the European Union, Ministries of Education of Greece, Finland and Norway and from the Russian Academy of Science.

He is professor in the Technical University of Crete from 2001 and dean in the School of Environmental Engineering (2017-2020).

He received the first lessons of painting from Petros Xenakis at Chania. Later on he studied painting at the Laboratory of Visual Arts of the School of Architecture-Technical University Crete (2012-2018), under the guidance of Dimitris Andreadakis and Stelios Petroulakis. The current exhibition in the Gallery Mylonogianni is his first solo exhibition.

“Πρωινό στην Αθήνα” Λάδι σε χαρτί 70 εκ x 50 εκ 2017
“Morning in Athens” Oil on paper 70 cm x 50 cm 2017

Ο κατάλογος του Μιχάλη Λαζαρίδη εκδόθηκε με την
ευκαιρία της έκθεσης του στην Αίθουσα Τέχνης Μυλωνογιάννη
τον Μάρτιο 2019

κείμενα: Κωνσταντίνος Πρώιμος, Δημήτρης Ανδρεαδάκης

μετάφραση κειμένων: Μιχάλης Λαζαρίδης σε συνεργασία με τον Κωνσταντίνο Πρώιμο

φωτογράφιση έργων: Μιχάλης Λαζαρίδης, Στέλιος Πετρουλάκης

ειτύπωση καταλόγου: Γ. Κωστόπουλος

This catalogue was printed on the occasion of
Mihalis Lazaridis' exhibition at Mylonogianni Gallery
in March 2019

texts: Konstantinos Proimos, Dimitris Andreadakis

translation: Mihalis Lazaridis in cooperation with Konstantinos Proimos

photographs of the paintings: Mihalis Lazaridis, Stelios Petroulakis

printing: G. Kostopoulos

Αφιερώνεται στη Λύδια, Αητώ, Λίβ Άρτεμις και Νικόλαο

ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΕΧΝΗΣ ΜΥΛΩΝΟΓΙΑΝΝΗ

